

Sygn. akt I C 905/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Janeczek
Protokolant:	staż. Ewelina Gawłowska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku w Rawie Mazowieckiej

na rozprawie

sprawy z powództwa

(...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko

S. U.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Jarosław Janeczek

Sygn. akt I C 905/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 marca 2017 roku

I. **Wprowadzenie:**

1. W pozwie wniesionym do Sądu 12 grudnia 2016 roku (data stempla pocztowego na korespondencji kierowanej do Sądu) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 209,59 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

2. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną na podstawie umowy pożyczki zawartej w dniu 23 lutego 2012 o identyfikatorze (...). Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania do zwrotu otrzymanej kwoty. Strona pozwana mimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 31 marca 2016 roku (...) zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

3. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wskazał ponadto, że zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu wynosi obecnie 209,59 zł w tym należność główna w wysokości 200,00 zł oraz 9,59 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia następnego po dniu cesji do dnia poprzedzającego złożenie pozwu.

4. Strona pozwana mimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy nie stawiała się na nią oraz nie zajęła stanowiska w sprawie.

I. Wskazanie faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz wskazanie dowodów na których się oparł :

1. W dniu 31 maja 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. oraz (...) w H. zawarł umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji. Zgodnie z §2 pkt 1d wierzytelności będące przedmiotem umowy pochodziły z umów kredytowych pierwotnie zawartych z dłużnikami przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (poprzednia nazwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością). [dowód: umowa cesji – k. 8-11]

2. 7 grudnia 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej w którym wskazał, że 31 marca 2016 roku nabył od (...) wierzytelność wobec strony pozwanej wynikającą z umowy pożyczki o identyfikatorze (...) – należność główna 200,00 zł i odsetki 9,59 zł. [dowód: wyciąg z ksiąg – k. 7]

I. Wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia:

1. W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii dotyczącej formy wydanego orzeczenia. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zaszyły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie, bowiem z art. 339 §1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Wydanie wyroku zaocznego nie jest możliwe pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, jeżeli: pozwany żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), albo sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 §1 k.p.c.). Sąd nie wyda ponadto wyroku zaocznego, jeżeli na pierwszej rozprawie, poza pozwanym, nieobecny jest także powód, który nie żądał rozpoznania sprawy w swej nieobecności, gdyż w tym przypadku sąd zawiesza postępowanie (art. 177 §1 pkt 5 k.p.c.).

2. Strona pozwana w żaden sposób nie wdała się w spór co do istoty sprawy, nie stawiała się na rozprawę pomimo, iż była o jej terminie prawidłowo zawiadomiona, nie złożyła też odpowiedzi na pozew ani w żaden inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie. Nie wniosła również o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności. Okoliczności sprawy nie wskazują także, aby zaistniały jakieś szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo na wezwanie Sądu. Co prawda pełnomocnik powoda również nie był obecny na rozprawie, ale złożył wniosek o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność. Zatem w świetle powyższych okoliczności zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego.

3. Zgodnie z art. 339 §2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

4. Należy podkreślić, że nie są twierdzeniami faktycznymi - żądania pozwu, to jest kwota jakiej domaga się powód. Kodeks postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia żądanie pozwu (art. 187 §1 pkt 1 k.p.c.) od okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie (art. 187 §1 pkt 2 k.p.c.). W trybie art. 339 §2 k.p.c. za prawdziwe Sąd przyjmuje tylko te drugie.

5. Nie może być również uznane za twierdzenie faktyczne, niebudzące wątpliwości samo określenie w treści uzasadnienia pozwu wysokości zadłużenia strony pozwanej, bez wskazania innych okoliczności pozwalających na weryfikację tego twierdzenia. Samo stwierdzenie wierzyciela o wysokości rzekomego długu oraz ogólnikowe wskazanie daty i numeru umowy, bez wskazania jakiegokolwiek treści umowy, nie pozwala Sądowi ocenić czy zaszła negatywna przesłanka przyjęcia za prawdziwe twierdzenia faktyczne, to jest czy twierdzenia faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

6. Nadto w sytuacji braku jakiegokolwiek znajomości treści umowy łączącej strony, samo twierdzenie powoda o wysokości zadłużenia zawsze budzi wątpliwości. Wątpliwości te wynikają przede wszystkim z tego, że Sąd wydając wyrok zaoczny, ma obowiązek ocenić żądanie pozwu i podane przez strony fakty z punktu widzenia prawa materialnego. Wprowadzone przez art. 339 §2 k.p.c. domniemanie prawdziwości nie rozciąga się bowiem na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; wyrok SN z 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok SN z 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Oparcie się na samej wysokości żądania bez znajomości jakiegokolwiek treści rzeczywistego zobowiązania stron czyniłoby ocenę materialnoprawną roszczenia całkowitą fikcją.

7. Należy również podkreślić, iż twierdzenia faktyczne w rozumieniu art. 339 §2 k.p.c. muszą być wskazane przez samego powoda w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie wynikać ze złożonych dokumentów (tzn. Sąd stosując art. 339 §2 k.p.c. nie może uzupełniać stanu faktycznego wskazanego przez powoda analizując przedstawione dowody, gdyż takie zachowanie Sądu jest faktycznym prowadzeniem postępowania dowodowego, a nie przyjęciem za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda).

8. Mając to na uwadze oraz biorąc pod uwagę, że powód podał w zasadzie tylko twierdzenia faktyczne dotyczące cesji, które zresztą w świetle złożonego dokumentu cesji budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistością a nie podał jakichkolwiek faktów w zakresie umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym (wysokość pożyczki, termin i warunki spłaty, oprocentowanie, nie wiadomo też kto był wierzycielem pierwotnym oraz kiedy umowa została zawarta) Sąd uznał, iż brak podstaw do przyjęcia za prawdziwe twierdzeń faktycznych zawartych w pozwie i konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie.

9. Na podstawie dowodów przedstawionych przez powoda udało się ustalić tylko dwa fakty wskazane wyżej, które nie uzasadniają zasądzenia na rzecz powoda jakiegokolwiek kwoty, albowiem wbrew treści art. 6 k.c. nie udowodnił on zarówno legitymacji procesowej czynnej, jak i treści zobowiązania jakie rzekomo łączy strony.

10. W świetle złożonej umowy cesji z dnia 31 marca 2016 roku wynika, iż wierzytelności będące przedmiotem umowy pochodziły z umów kredytowych pierwotnie zawartych z dłużnikami przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (poprzednia nazwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością)

11. Gdyby nawet uznać, że pierwotnym wierzycielem dochodzonej należności był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością albo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (poprzednia nazwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością), a (...) nabył wierzytelność od któregoś z tych podmiotów i dopiero następnie umową z dnia 31 marca 2016 roku przelał ją na powoda, to (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. nie wykazał (a nawet nie wskazał) kto był tym pierwotnym wierzycielem oraz kiedy i na jakiej podstawie wierzytelność przeszła z pierwotnego wierzyciela na rzecz (...).

12. Już tylko powyższe wskazuje na ewidentny brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda i uzasadnia oddalenie powództwa w całości. Powód nie wykazał by nabył cokolwiek od (...) (w przypadku gdy to on był wierzycielem pierwotnym) albo by (...) był drugim wierzycielem (w przypadku gdyby on nabył wierzytelność od

wierzyciela pierwotnego, którym z kolei był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością albo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (poprzednia nazwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością)).

13. Pomijając już kwestię legitymacji procesowej czynnej należy wskazać, iż powód wbrew obowiązkowi z art. 6 k.c. nie wykazał żadnych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia dotyczących treści zobowiązania pierwotnego.

14. Skoro (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. twierdzi, że doszło do zawarcia umowy pożyczki (art. 720 k.c.), to w toku niniejszego procesu należało wykazać, iż strona pozwana zawarła umowę na podstawie której otrzymała konkretną kwotę pieniężną oraz zobowiązała się ją zwrócić do określonego dnia. Powód natomiast nie wykazał, iż strona pozwana zawarła jakąkolwiek umowę pożyczki a nawet nie wskazał, jaką to kwotę rzekomo pożyczyła i kiedy miała ją zwrócić.

15. Należy jeszcze wskazać, iż roszczenia nie uzasadnia również wyciąg z własnych ksiąg powoda. Zgodnie z przepisem art. 194 ust 1 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tj. - Dz.U. z 2014 r., poz. 157 dalej: „u.f.i.”) w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Z art. 194 ust. 2 „u.f.i.” wynika, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje jednak w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10 (LEX nr 852310), w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 „u.f.i.” w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu Sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.), co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. (por. wyrok SN z 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX nr 1375500).

16. Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji w oparciu o art. 6 k.c.

SSR Jarosław Janeczek